

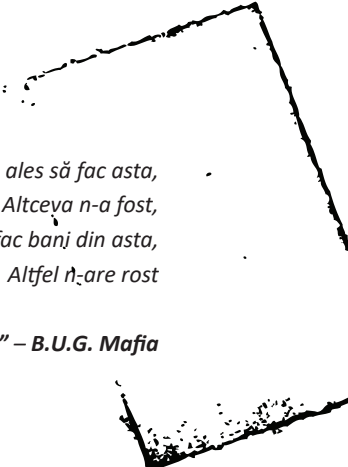
**OANA - DIANA
MÖKESCH**

**FIUL
CRIMINALILOR**

CUPRINS

- | | |
|-------------------------------|--------------------------------|
| 1. Începuturi · 5 | 16. Dominație · 155 |
| 2. Umilință · 17 | 17. Fiul · 163 |
| 3. Jurământul · 29 | 18. Responsabilitate · 173 |
| 4. Sentimente · 35 | 19. Abuz · 179 |
| 5. Botezul sângelui · 39 | 20. Naștere · 187 |
| 6. Minciuna · 49 | 21. Incubator · 197 |
| 7. Pedepsa · 55 | 22. Confesiuni · 205 |
| 8. Favoruri · 65 | 23. Lupul · 217 |
| 9. Noapte albă · 77 | 24. Arest · 225 |
| 10. Declarație de război · 89 | 25. Monstrul · 235 |
| 11. Șah! · 99 | 26. Arest la domiciliu · 245 |
| 12. Prețul · 107 | 27. Iad · 251 |
| 13. Traume · 125 | 28. N.T. -I- Protecție · 265 |
| 14. Condamnată · 135 | 29. N.T. -II- Ascensiune · 279 |
| 15. Amor din ură · 145 | 30. Rai · 289 |

I. ÎNCEPUTURI



*Am ales să fac asta,
Altceva n-a fost,
Și vreau să fac bani din asta,
Altfel n-are rost*

„Poezie de stradă” – B.U.G. Mafia

Aparențele sunt înșelătoare. Uneori, o față zâmbitoare și amabilă îți pregătește, în fapt, o capcană dureroasă, în timp ce un chip ursuz și aparent răuvoitor, în realitate, se străduiește să facă tot posibilul pentru a te ajuta.

Mereu ne grăbim să îi judecăm pe ceilalți, fără a-i cunoaște, nu cu adevărat. Nu privim esența omului, sufletul gol, în colțul său cel mai ascuns. Nu încercăm să înțelegem motivele persoanei de lângă noi, cauzele comportamentului său; nu, e mai ușor sa blamezi, să judeci.

Cine hotărăște ce e greșit și ce e corect? Societatea? Oamenii din jur? Aceiași oameni orbiți de iluzia propriei perfecțiuni? Cei ce trag concluzii fără a analiza întâi situația?

Când am uitat cu toții de compasiune? Să ne punem în locul celuilalt în încercarea de a-l înțelege, pentru a-l putea ajuta, sprijini?

Ne-am obișnuit să întoarcem spatele, e mai ușor. „Nu e problema mea”, „bine că nu sunt eu în locul lui”, „sigur a făcut ceva să merite asta”, și totuși...

Ciudat mod are viața de a se învăța, în așa fel încât cea mai pură persoană să-și cunoască latura demonică și, totodată, cel mai întunecat suflet să înceapă să tindă spre lumină.

De câte ori nu am spus fiecare dintre noi: „eu nu aș face niciodată așa ceva” și în acel moment credem cu tărie acest lucru. Însă, ironia sorții face în așa fel încât câțiva ani sau poate numai câteva luni, săvârșim exact acel ceva ce ni se părea de neconceput cu puțin timp în urmă. Aceasta este viața! Tot ce îți rămâne de făcut e să încerci să fii bun. Nu îți garantează nimeni că vei reuși, dar încearcă...

Prima parte a poveștii se învârtă în jurul unei fete oarecare. Cora avea 16 ani și provenea dintr-o familie de clasă mijlocie, cu părinți de modă veche, idei preconcepute și reguli stricte. Din nefericire, Albert, tatăl fetei, a suferit un accident de muncă ce l-a imobilizat la pat pentru tot restul vieții și, fiind principalul susținător financiar al familiei, traiul le-a devenit aproape imposibil, situația materială a familiei mergând din rău în mai rău. Așadar, Linda, mama Corei, a luat decizia ca ei să își smulgă rădăcinile din orașelul lor natal pentru a se muta într-o anume metropolă, unde ea își putea găsi o slujbă deoarece, ani de zile, Albert întreținuse familia, Linda completând numai veniturile cu o sumă modestă obținută în urma ajutorului la curățenie în două – trei case de oameni înstăriți.

Linda a găsit cu ușurință un loc de muncă într-o fabrică, numai că viața în marele oraș era mai scumpă decât preconizase. Datorită

chiriei mici, familia s-a văzut nevoită să locuiască în ghetto, un cartier rău famat ce făcea parte din teritoriul bandei NT, una dintre cele două bande rivale, dominante în oraș. Locuința era totuși destul de spațioasă și condițiile erau decente, dar cam astea erau singurele avantaje.

În cartier exista și o școală, cel puțin în acte. Tehnic vorbind, nu se învăța nimic la acea școală, nu se țineau cursuri și clădirea în sine era o ruină plină de grafitti. Cu toate acestea, instituția era funcțională datorită unei înțelegeri tacite din trei părți: tinerii își pierdeau câteva ore pe zi aiurea pe acolo, iar la sfârșitul ciclului de învățământ obțineau o diplomă. Profesorii îi lăsau în pace deoarece aveau nevoie de locul de muncă, cât despre inspectorat, nu își permiteau să desființeze școala cu pricina întrucât nu exista alta pe o rază de câțiva km și populația era ridicată în zonă. În concluzie, cu toții se complăceau în această situație. Numai clasele mici țineau ore cu adevărat pentru a nu rămâne analfabeți copiii din cartier și pentru că, odată ce creșteau, se obrăzniceau și profesorii nu îi mai puteau controla.

Se subînțelege că și Cora a început să „frecventeze” acel „liceu”. Linda nu își permitea să plătească nici măcar naveta în altă parte, ce să mai vorbim despre taxe.

Cora era o fată normală ce nu ieșea în evidență din niciun punct de vedere. Era scundă și slăbuță, chiar exagerat de slăbuță, trupul îi era nedezvoltat, cu sânii abia înmuguriți. Avea părul blond – cenușiu, de o culoare foarte ștearsă și puțin mai scurt decât nivelul umerilor, mereu ciufulit, ochii mari și căprui, ca de cățeluș, confereau întregii fețe un aspect copilăros și inocent, la care contribuia și gura sa mică și delicată.

Deși trupul său părea să fi rămas blocat în copilărie, iar chipul îi era inocent, Cora nu era vreun șoarece de bibliotecă antisocial, dar nici nu mergea în extrema cealaltă, știa să se distreze, însă se păstrase departe de droguri și își păstrase valorile morale. Cora era o persoană echilibrată, cel puțin până în clipa când s-a apropiat prea mult de anumite persoane .

Nu putem arunca o privire în viața Corei fără să facem cunoștință cu Hana, prietena ei cea mai bună, îngerul său păzitor.

Cele două fete s-au cunoscut din pură întâmplare, chiar atunci când Cora s-a mutat. Între orașelul ei natal și metropola unde urma să înceapă o nouă viață era o distanță considerabilă, așadar drumul a fost lung și obositor. Cam la jumătatea distanței, modesta familie a făcut un popas pentru masă. În speranța unei vieți mai bune, odată cu acest nou început, au făcut un efort și și-au îngăduit luxul de a mânca la un restaurant ceva mai select și nu prin „dine-urile” obișnuite.

Imediat după ce Linda a dat comanda chelnerului, o fată de la masa alăturată a dat să se ridice cu intenția de a pleca, dar s-a prăbușit subit. Cora a prins-o în brațe din zbor, însă, fiind fata mult mai înaltă și implicit mai grea, au căzut amândouă. Necunoscuta nu era nimeni altcineva decât Hana. Hanei i s-a părut admirabil gestul, așadar, după ce și-a revenit din slăbiciune, a intrat în vorbă cu Cora, fiind foarte interesată de aceasta. În scurt timp, Hana a aflat tot ce era de aflat despre Cora, chimia dintre ele fiind foarte puternică.

Hana a luat chiar atunci decizia de a se muta și ea în același oraș ca și familia noii sale prietene, oricum era în căutarea unui nou loc pe care să îl numească casă. Se muta foarte des pentru că nu își găsea liniștea niciunde. Acest lucru urma să se schimbe curând

pentru că o scânteie s-a produs între cele două fete, chiar mai mult. Simțea un fel de dragoste la prima vedere, dar alungă gândul destul de repede, doar amândouă erau fete, nu?

Hana provine dintr-o familie ilustră, de fapt, lucrurile sunt ceva mai încâlcite. Tatăl său este un important om de afaceri și, în acel moment, chiar primul – ministru unui stat puternic. El deținea putere, influență și, mai ales, bani. Din păcate, mama Hanei nu a fost soția tatălui său, ci existența ei se datorează unei relații extraconjugale. Tânăra nu mai avea mamă. Aceasta a pierdut lupta împotriva bolii. Complicațiile severe ale Talasemiei au răpus-o pe vremea când Hana era numai un bebeluș. Din nefericire, această afecțiune este ereditară, așadar și Hana era suferindă de Talasemie. Însă, spre deosebire de mama sa, a fost îngrijită de cei mai buni medici încă de la naștere, primind toate îngrijirile necesare pentru a ține boala sub control, bineînțeles, totul datorită puterii financiare a tatălui său.

Tatăl Hanei o iubea enorm, poate din cauza faptului că era fructul adevăratei sale iubiri, poate pentru că micuța lui era orfană de mamă, pentru că era mezina sa sau din cauza faptului că suferea de pe urma acestei anomalii genetice ce îi îngreuna viața. Domnul S., tatăl Hanei a considerat de datoria sa să îi ofere fiicei sale lumea la picioare, oferindu-i lunar mai mulți bani decât ar fi putut fata să cheltuiască într-o viață.

De micuță, fetița a fost înconjurată de doici, servitori și medici. Cu toții aveau ca datorie supremă fericirea ei. Din păcate, deși Hana se afla mereu în mintea sa, Domnul S., nu reușea să își întâlnească fica decât de câteva ori pe an și, deși este o persoană foarte ocupată, nu acesta era motivul principal. Reputația sa de om integru a fost

clădită pe imaginea de familist convins, numai că aici vorbim de o cu totul altă familie. Tatăl Hanei avea o soție și încă trei copii și, deși în inima lui, ea ocupa un loc special, imaginea sa ar fi fost distrusă iremediabil dacă s-ar fi aflat de existența Hanei, cu atât mai mult încât ea era cea mai tânără dintre copiii Domnului S. Rivalii săi, cu siguranță, ar fi știut cum să folosească informația pentru a-l distruge. Deoarece întrevederile cu tatăl său erau extrem de rare, Hana se simțea singură pe lume, cel puțin până în clipa când i-a ieșit Cora în cale. Avea mare nevoie să fie necesară cuiva, să ofere toată afecțiunea de care era capabilă, să simtă că e utilă și nu trăiește degeaba. De atunci, Cora a devenit lumea ei, erau de nedespărțit și o iubea pe aceasta din adâncul inimii, puțin mai mult decât ca pe o prietenă, însă Cora nu realiza acest lucru.

Spre deosebire de aspectul banal al Corei, Hana era de o frumusețe deosebită, cu trăsături minunate. Ar fi putut fi folosită drept model pentru chipul îngerilor pictați pe frescele bisericesti. În ciuda afecțiunii sale, este înaltă și deși cam slabă, tot din cauza Talasemiei, formele sale sunt destul de pline și rotunjite acolo unde contează. Ochii săi aveau un aer inteligent, erau migdalați și verdele lor marin îi dădeau un aspect visător. Buzele, delicate și catifelate păreau două petale de flori de cireș. Părul îl avea foarte lung, ușor buclat și mereu lăsat liber, de culoare neagră, mai întunecat decât noaptea fără lună și fără stele. Și ca o adevărată Albă ca Zăpada, pielea sa avea aspect marmorean, albă ca spuma laptelui, catifelată și delicată, însă ușor lipsită de viață, indiciu al sănătății sale precare.

Câțiva ani mai târziu de la momentul întâlnirii cu Cora, s-a declanșat șirul evenimentelor descrise în continuare, pe atunci Hana număra 20 de primăveri. Reușise până la acea vârstă, în mod

aproape miraculos, nu numai să își țină sub control boala, ci să păstreze echilibrul extrem de fragil dintre neplăcerile Talasemiei, ținută sub control cu ajutorul transfuziilor periodice de sânge, fără însă să îi fie afectate inima și ficatul datorită supraîncărcării cu fier, grație agenților chelatori și totuși nu fusese afectată de către efectele secundare ale acestora. Deși, la drept vorbind, chiar dacă nu recunoștea, Hana începuse să aibă ușoare probleme de auz.

Nelimitatele resurse ale tatălui său îi dau speranțe de vindecare fie prin tratamentul de măduvă, fie prin cel de celule stem, dar, din păcate, nu avea un donator compatibil. Mama sa nu avusese familie, iar neamurile din partea tatălui nu o agreau deloc și, cel mai probabil, nu ar fi devenit donatori nici de ar fi fost compatibili cu ea.

Per total, tânăra se simțea bine, cu toate acestea, nu se putea deplasa pe distanțe mari și uneori, când îi era foarte rău, se ajuta de un scaun rulant, de asemenea, nu era ceva neobișnuit să aibă momente de slăbiciune și să se prăbușească sau să leșine.

Aspectul fizic se îmbina armonios cu personalitatea sa. Hana iubea tot ceea ce este pur și frumos: florile, animalele, copiii, cu toții ocupau un loc de cinste în inima sa de aur, aceeași inimă care nu o lăsa să întoarcă spatele nimănui aflat în nevoie atâta timp cât se afla în puterea sa să îi aline suferința, dar cel mai mult și mai mult pe această lume, o iubea pe Cora.

După cum am menționat deja, liceul Corei nu era cu adevărat o instituție de învățământ, adică era, dar numai cu numele. Locul era învăluit de haos și abunda de violență, sex, droguri și alcool. Periferiile orașului se aflau sub dominația a diverse benzi ce se războiau între ele pentru supremație și pentru controlul asupra industriei drogurilor.

Cora locuia, împreună cu părinții săi, în teritoriul NT, aceștia își aleseseră cartier general pe timp de zi chiar școala. NT era o bandă foarte bine organizată. Era împărțită în mai multe sectoare, dar membrii săi arătau solidaritate unii față de alții indiferent de zona din care făceau parte. Despărțiți, dar împreună, un principiu ce funcționa întrucât devenise cea mai influentă bandă din oraș. Sectorul în care era cuprinsă locuința Corei era condus de un anume Ikki.

Ikki, direct sau indirect, se ocupa cu de toate: trafic de droguri, arme, fetițe, cămătărie, recuperări și ocazional mai făcea câte un individ incomod să dispară ca prin magie. Dacă ar fi să îl definim într-un cuvânt, acesta ar fi: golan, dacă nu optăm pentru varianta în trend: gangster.

Ikki avea 21 de ani și origini neclare. Se știa că provine dintr-o familie destrămată și nefericită și că fugise de acasă în jurul vârstei de 10 ani, nu se cunoșteau însă alte detalii. De când a fugit de acasă, băiatul a început să își construiască o viață pe străzi, în partea ilegală a lumii.

Ca aspect, Ikki era superb, extrem de popular între fete, topea nenumărate inimi. Chipul dulce și zâmbetul adorabil dădeau un sens cu totul nou expresiei „baby face”. Ochii rămâneau însă cea mai deosebită caracteristică a sa, erau speciali, poate chiar unici, aveau o nuanță incredibilă de albastru încât puteai jura că sunt violet! Părul și-l purta destul de scurt, țepos și neglijent, vopsit într-o nuanță turbată de roșu.

Asemenea multor alte fete, Cora nutrea o pasiune arzătoare pentru el, dar deși era foarte îndrăgostită, în adâncul sufletului știa că, spre binele ei, nu ar trebui să se apropie de el niciodată. Era

cunoscut faptul că nutrișoara lui inocentă ascundea ceva apucături sadice.

Văzut din exterior, Ikki găsea, uneori, o plăcere deosebită în a lovi oamenii și nimic nu îl incita mai mult decât vederea sângelui. Să simtă lichidul cald pe mâinile sale sau vederea acestuia curgând șiroaie pe față, corp, haine, asfalt, oriunde, avea efectul unui orgasm mental. Și totuși, exista ceva ce îi făcea chiar mai multă plăcere decât vederea sângelui și anume: cei ce îi cerșeau mila. Adora să îi vadă pe alții îngenunchind, umilindu-se și târându-se în fața lui, se simțea puternic, invincibil, se simțea un zeu. Din două puncte de vedere era însă foarte corect: dacă lovea pe cineva, o făcea întotdeauna 1 la 1, șanse egale, niciodată doi, trei sau mai mulți versus unul, i se părea o josnicie. Celălalt aspect al corectitudinii sale se referă la faptul că în secunda în care victima sa a făcut apel la mila lui, Ikki se oprea, nu o mai atingea cu un deget. Violența îl excita și o sărbătorea întotdeauna prin consumarea actului sexual cu Mia, iubita sa.

Între cei doi nu existau sentimente de iubire, cel mai probabil că nu existau sentimente de niciun fel, erau mai mult parteneri decât iubiți, asta ca să ne exprimăm frumos. Realitatea e că cei doi se foloseau unul de altul în diverse scopuri precum: influență, jocuri de putere și, bineînțeles, sex, ambii fiind ninfomani.

Pentru Ikki, Mia era fata perfectă, la momentul respectiv, considera că nu are timp pentru ceea ce se numește dragoste, scopul său fiind să ajungă în top și să facă cât mai mulți bani, nu pentru că ar fi arghirofil, ci avea o obsesie: când va avea copii, trebuie să le ofere tot ce el nu a avut. Nu este un gând nemaîntâlnit, dimpotrivă, dar în cazul lui era o manie aproape irațională, mai ales pentru că el nu

avea copii și nici nu plănuia să facă curând. În concluzie, Ikki a pus dragostea în așteptare, dar nu a exclus-o din visele și dorințele sale. Mereu a avut o imagine vagă în minte cu o fată frumoasă, alături de care va întemeia familia perfectă. Visele lui însă se sfârâmau de realitatea dură, el era ce era și o familie l-ar fi expus, l-ar fi făcut extrem de vulnerabil. Așadar, ne întoarcem la banii aceia atât de necesari, și aici vorbim de sume considerabile, suficienți să iasă din NT, să renunțe la ocupațiile dubioase și să își piardă urma... Mai era mult până atunci; așadar, Ikki știa că cel mai bine îi era lângă Mia, care putea fi chiar mai periculoasă decât el.

Mia a adoptat stilul gotic, purta numai negru și, deși în acest stil se regăsesc mulți tineri, Mia întrecuse limita, se închina lui Lilith, căreia îi aducea jertfe și sacrificii. Ochii ei erau negrii, atât de negrii încât în ei nu se putea vedea nici o rază de bunătate și știți ce se spune: ochii sunt oglinda sufletului.

Mia era foarte atrăgătoare, însă frumusețea sa avea ceva demonic în ea. Totul era întunecat la ea, pielea creolă și părul vopsit într-un negru strălucitor, bine întins cu placa, fără vreun fir rebel, tăiat într-un bob perfect simetric. Asupra Miei se găseau mereu droguri, dar asta nu înseamnă nimic comparativ cu faptul că nu umbla neînarmată, avea un pumnal ascuns în cizmele sale exagerat de lungi, ce îi ajungeau până la jumătatea coapselor, de asemenea avea un număr necunoscut de lame ascunse în diverse lăcașuri ale vestimentației sale. Natura a înzestrat-o cu sâni ce ar face posesoarele de implanturi geloase, pe care îi ținea mereu provocatori, la vedere, purtând doar decolteuri, între cele două subiecte de interes ale sexului masculin, sălășluia un bisturiu super-ascuțit, sutienele ei având un loc special pentru el.

Mia poate fi considerată sociopată, ea nu vedea oamenii ca ființe vii, asemenea ei. Pentru ea nu erau decât unelte de care să se servească pentru a-și atinge scopurile. În plus, simțea o plăcere bolnavă rănind, chinuind, torturând și, de ce nu, omorând. Ea se folosea de Ikki la fel ca de oricine altcineva, iubea puterea și influența pe care le avea alături de el, dar dacă acest lucru i-ar fi adus vreun beneficiu, l-ar fi ucis cu plăcere.

Această fată nu avea familie, muriseră cu toții într-un incendiu pe vremea când ea avea 14 ani. Nu a iubit pe nimeni în toată viața ei, iar cei ce o iubiseră pe ea erau morți de ani buni. În urma incendiului, Mia a trecut prin mai multe orfelinate și a schimbat mai multe familii adoptive, dar era mereu pasată de la unii la alții până când, la 17 ani, a fugit, a hoinărit prin diverse locuri câteva luni până ce a cunoscut câțiva membrii NT din sectorul lui Ikki și datorită frumuseții sale răpitoare, dar și a personalității draconice, acesta a ridicat-o la scurt timp la rangul de iubită a sa. Trecuseră doi ani de atunci, Mia avea 19 ani.